

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Oro Efectivo S.L.

Strona pozwana: Diputación Foral de Bizkaia

Pytania prejudycjalne

Czy dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ oraz zawarta w niej zasada neutralności podatkowej, a także orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczące wykładni tej dyrektywy, stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym państwo członkowskie może żądać zapłaty przez przedsiębiorcę lub osobę prowadzącą działalność zawodową podatku pośredniego, innego niż podatek od wartości dodanej (VAT), z tytułu nabycia od osoby fizycznej rzeczy ruchomej (dokładnie rzecz biorąc złota, srebra lub biżuterii), jeżeli:

1. nabyta rzecz jest przeznaczona do przetworzenia i następnie zbycia w ramach działalności gospodarczej prowadzonej przez tego przedsiębiorcę,
2. ponowne wprowadzenie nabytej rzeczy do obrotu handlowego zostanie dokonane w drodze czynności podlegającej VAT oraz [Or. 3]
3. uregulowanie obowiązujące w tym państwie członkowskim nie zezwala przedsiębiorcy lub osobie prowadzącej działalność zawodową na odliczenie w związku z tymi czynnościami kwot podatku zapłaconego z tytułu dokonania pierwszego opisanego wyżej nabycia?

⁽¹⁾ Dz.U. z 2006 r., L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2018 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-192/18)

(2018/C 182/17)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: A. Szmytkowska, K. Banks, H. Krämer, C. Valero, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że poprzez wprowadzenie w art. 13 pkt 1-3 ustawy z dnia 12 lipca 2017 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych zróżnicowania wieku emerytalnego kobiet i mężczyzn pełniących funkcje sędziów sądów powszechnych, sędziów Sądu Najwyższego i prokuratorów Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 157 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 5 lit. a) i art. 9 ust. 1 lit. f) Dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja preredagowana)⁽¹⁾ oraz
- obniżając w drodze art. 13 pkt 1 ww. ustawy wiek emerytalny mający zastosowanie do sędziów sądów powszechnych, a zarazem przyznając Ministrowi Sprawiedliwości prawo do przedłużeniu okresu czynnej służby sędziów na podstawie art. 1 pkt 26 lit. b) i c) ww. ustawy Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja zarzuca Rzeczypospolitej Polskiej, że poprzez wprowadzenie w art. 13 pkt 1-3 ustawy z dnia 12 lipca 2017 r. o zmianie ustawy o ustroju sądów powszechnych przepisów różnicujących wiek emerytalny kobiet i mężczyzn pełniących funkcje sędziów sądów powszechnych, sędziów Sądu Najwyższego i prokuratorów oraz obniżając w drodze art. 13 pkt 1 ww. ustawy wiek emerytalny mający zastosowanie do sędziów sądów powszechnych, a zarazem przyznając Ministrowi Sprawiedliwości prawo do decydowania o przedłużeniu okresu czynnej służby sędziów na podstawie art. 1 pkt 26 lit. b) i c) ww. ustawy Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 157 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 5 lit. a) i art. 9 ust. 1 lit. f) Dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja preredagowana) oraz zobowiązaniom wynikającym z art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

(¹) Dz.U. L 204, s. 23.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Mons (Belgia) w dniu 19 marca 2018 r. – Mydibel SA / État belge

(Sprawa C-201/18)

(2018/C 182/18)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Mons

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Mydibel SA

Druga strona postępowania: État belge

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 14, 15, 168, 184, 185, 187 i 188 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (¹), należy interpretować i stosować w ten sposób, że wymagana jest korekta podatku VAT w odniesieniu do nieruchomości będącej dobrem inwestycyjnym, co do której podatek ten został wstępnie prawidłowo odliczony, gdy nieruchomość ta stała się przedmiotem transakcji typu „sale and lease back” (leasing zwrotny), mając na względzie, że:

- transakcja typu „sale lease back” została przeprowadzona w drodze łącznego i jednoczesnego ustanowienia przez podatnika prawa dzierżawy wieczystej (będącej prawem rzeczowym o ograniczonym czasie trwania) na rzecz dwóch instytucji finansowych i zawarcia umowy leasingu pomiędzy tymi dwiema instytucjami a podatnikiem;
- transakcja typu „sale lease back” jest transakcją wyłącznie finansową, mającą na celu zwiększenie płynności finansowej podatnika;
- transakcja typu „sale lease back” (leasing zwrotny) nie była opodatkowana podatkiem VAT;
- nieruchomość będąca dobrem inwestycyjnym pozostała w posiadaniu podatnika i była wykorzystywana w sposób ciągły, zarówno przed dokonaniem tej transakcji, jak i później, do prowadzenia działalności opodatkowanej prowadzonej przez tego podatnika.